

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/202/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112228642
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3112228642.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, IČO: 35724803, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, proti odporkyni: F. O., bytom X. G., ul. R. XX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Nám. legionárov 5, IČO: 42176778, právne zastúpený advocatius s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Palackého 12, o zaplatenie 106,55 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 17C/360/2013-56 zo dňa 23. októbra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh v celom rozsahu a odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil ust. § 100 ods. 1, § 101, § 52 ods. 1 až 4, § 558 Občianskeho zákonníka, ďalej ust. § 5b, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b), zd) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. a), § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), založil na tom skutkovom základe, že právny predchodca navrhovateľa, teda obchodná spoločnosť TatraCredit a.s. dňa 09.05.2005 uzatvorila s odporkyňou Zmluvu o úvere na základe ktorej poskytla odporkyni spotrebiteľský úver vo forme zaplatenia časti kúpnej ceny za ďalekohľad Bresser v celkovej sume 1.380,-Sk. Medzi účastníkmi tejto zmluvy bolo dohodnuté, že odporkyňa bude splácať peňažný dlh v 10 mesačných splátkach vo výške 321,- Sk poštovou poukážkou. RPMN bola uvedená vo výške 8,03 %. Výška úroku nebola uvedená. Súčasťou tejto zmluvy sú aj Všeobecné obchodné podmienky, uvedené na rubovej strane Zmluvy (ktoré sú v listinnom dôkaze predloženom navrhovateľom zle čitateľné).

Vzhľadom k citovaným ustanoveniam zákonov a zistenému skutkovému stavu súd rozhodol tak, že návrh navrhovateľa zamietol. Zmluva, ktorú uzatvoril právny predchodca navrhovateľa s odporkyňou ako spotrebiteľom, je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka, pretože pri ich uzatváraní právny predchodca navrhovateľa konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a odporkyňa je fyzickou osobou a nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Tým sa pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa otvoril priestor pre aplikáciu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, popri ostatných právnych predpisoch. Napríklad podľa zákona o ochrane spotrebiteľa alebo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o

spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Zmluva, od ktorej odvodzuje navrhovateľ svoje právo, a ktorého sa v tomto konaní domáha, je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom k tomu, že splatnosť dlhu nebola uvedená v Zmluve, bola splatnosť upravená Všeobecnými obchodnými podmienkami (čl. III), a to tak, že celkový dlh bol splatný uplynutím dňa 20.03.2006 (táto skutočnosť vyplýva aj z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok a z prehľadu obrátov na č.l. 28).

Súd rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania, ktorá je jednou z hlavných zásad občianskeho súdneho konania, podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa prioritne z úradnej povinnosti prihliadal na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania. Existencia premlčania práva má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému priznať v súdnom konaní, hoci právo existuje v naturálnej forme a možno ho dobrovoľne splniť. Skúmanie ďalších skutočností, od ktorých navrhovateľ odvodzuje svoje právo na žalovanú sumu, by v prípade premlčania tohto práva bolo bez právneho významu pre výsledok konania, teda rozhodnutie súdu. V tejto súvislosti súd uviedol, že nevznesenie námietky premlčania dlžníkom (odporkyňou), resp. vedľajším účastníkom na strane odporkyne, nemá za účinnosti súčasnej platnej právnej úpravy (§ 5b zákona o ochrane spotrebiteľa) praktický význam v konaní, nakoľko súd, ako je uvedené vyššie, prihliada na premlčanie práva dodávateľa z úradnej povinnosti.

Navrhovateľ svoje právo na žalovanú sumu, teda svoju pohľadávku voči odporkyňi odôvodňuje tým, že odporkyňa si nesplnila svoju povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy, a to splatiť svoj peňažný dlh riadne a včas. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že odporkyňa bola povinná splatiť celý dlh najneskôr do 20.03.2006. Prvým dňom omeškania s jeho riadnym a včasným splnením bol deň 21.03.2006. Vtedy nastala splatnosť (zročnosť) celého dlhu, teda veriteľ mohol svoje právo na splnenie peňažného dlhu vykonať po prvý raz. V zmysle § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 21.03.2006. Tento deň bol pracovným dňom (utorok). Vzhľadom k tomu, že návrh na začatie konania bol súdu doručený dňa 26.10.2012 a k dĺžke premlčacej doby v trvaní troch rokov, súd konštatuje, že právo navrhovateľa na žalovanú sumu je premlčané. Preto súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Ak sa navrhovateľ odvoláva na Dohodu o uznaní dlhu súd v tejto súvislosti uviedol, že táto Dohoda o uznaní dlhu nemohla vyvolať žiadne právne následky, a teda ani také, ktoré sú priaznivé pre navrhovateľa (plynutie novej desaťročnej premlčacej doby), pretože uznanie dlhu nebolo platne urobené. Ide o tzv. absolútne neplatný právny úkon. Pre platné uznanie dlhu podľa Občianskeho zákonníka ako aj pre uznanie záväzku podľa Obchodného zákonníka je nevyhnutné, aby dlžník uznal určitý dlh, resp. záväzok. Tento právny úkon musí byť jasný, určitý a zrozumiteľný. Ako vyplýva zo znenia Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 02.12.2009 odporkyňa uznala záväzok, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom: Consumer Finance Holding, a.s., číslo zmluvy: 948056 zo dňa 04.05.2005. Ako vyplýva zo znenia Zmluvy, od ktorej odvodzuje navrhovateľ svoje právo, a ktorého sa v tomto konaní domáha, pôvodným veriteľom nebola uvedená obchodná spoločnosť, ale obchodná spoločnosť TatraCredit, a.s. a Zmluva bola uzatvorená dňa 09.05.2005 a nie dňa 04.05.2005. Uznanie dlhu sa tak nemohlo týkať Zmluvy a v prípade, že tak tomu bolo, je toto uznanie dlhu vo vzťahu k Zmluve nejasným právnym úkonom. Jej obsahom mala byť aj dohoda o splátkach dlhu. Ako vyplýva z obsahu tejto dohody takáto dohoda o splátkach dlhu nebola platne uzatvorená, pretože bola uzatvorená neurčito. Síce bola dohodnutá výška splátky (30 eur), ich peridiocita (mesačné splátky), ale nebol dohodnutý, resp. uvedený ich počet. Z tejto dohody navyše nie je zrejmy ani určitý právny dôvod vzniku záväzku, čo je takisto jedným zo základných zákonných predpokladov pre platné uznanie dlhu. V Dohode o uznaní dlhu je uvedené, že odporkyňa uznáva dlh pozostávajúci z istiny vo výške 106,55 eur, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie vo výške 15,93 eur. Z takto formulovaného uznania dlhu nie je možné ustáliť jeho výšku, pretože z neho nie je zrejma výška dlžného príslušenstva a takisto nie je zrejme aký je právny dôvod dlhu pozostávajúceho z nákladov na inkasné konanie vo výške 15,93 eur.

Súd považoval za potrebné uviesť aj to, že pri svojom rozhodnutí, najmä v súvislosti s posúdením premlčania pohľadávky navrhovateľa, sa riadil ustanovením § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne

vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Závazkový vzťah založený zmluvou o úvere je obchodným záväzkovým vzťahom. Ide o tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3, resp. ods. 6 s účinnosťou od 01.02.2013 Obchodného zákonníka). Ide o označenie právnej teórie a súdnej praxe pre záväzkový vzťah, ktorý sa vždy riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov tohto záväzkového vzťahu. Medzi takého záväzkové vzťahy patrí aj vzťah založený zmluvou o úvere (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka). Teda tu nie rozhodujúci subjekt, ale objekt tohto záväzkového vzťahu. Korigujúcim ustanovením však v prípade spotrebiteľských zmlúv, resp. spotrebiteľského vzťahu, ktorým je aj prejednávaný prípad, je už vyššie spomínané ustanovenie § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka. Právna úprava týkajúca sa spotrebiteľských zmlúv obsiahnutá v uvedených ustanoveniach Občianskeho zákonníka, je vo vzťahu k úprave zmluvného záväzkového práva obsiahnutej v Obchodnom zákonníku špeciálnou právnou úpravou, upravujúcou spotrebiteľské zmluvy. Zákonodarca s účinnosťou od 01.04.2015 (zákonom č. 102/2014 Z.z.) precizoval dovtedy účinné ustanovenie § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom tak, že do tohto ustanovenia zapracoval aj toto znenie: Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podľa názoru súdu aj v súčasnosti účinná právna úprava stanovuje povinnosť prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, avšak uvedenou novelizáciou sa akákoľvek pochybnosť (možnosť iného výkladu, iného pochopenia znenia tohto ustanovenia) o tom odstránila.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pretože odporkyňa bola v konaní plne úspešná. Vzhľadom k tomu, že odporkyňa si v konaní právo na náhradu trov konania neuplatnila a z obsahu spisu jej žiadne trovy konania ani nevyplývajú, súd odporkyňu náhradu trov konania nepriznal.

Vzhľadom k tomu, že v konaní vystupoval aj vedľajší účastník na strane odporkyne a vzhľadom na úspešnosť odporkyne v konaní, bolo potrebné rozhodnúť aj o práve vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania. Pretože vedľajší účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal. Okrem vstupu do konania vedľajší účastník na strane odporkyne žiadny iný úkon v konaní neurobil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Zdôraznil, že dňa 02.12.2009 odporca podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len „Dohoda“), prostredníctvom ktorej odporca uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy úvere č. 948056 uzavretej so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., vo výške 106,55 eur s príslušenstvom, čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok, pričom predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka. Obsahom Dohody je aj uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. Ďalej poukázal na skutočnosť, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Z uvedeného dôvodu sa odporca nemôže brániť námietkou premlčania. Tým, že odporca podpísal Dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jeho záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov. Obsah Dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporca nemal možnosť oboznámiť a okrem toho odporca Dohodu podpisoval vo svojom bydlisku, teda mal možnosť si Dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť Dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.03.2014, sp. zn. 9Co/35/2013 a Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 15Co/28/2013. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si voči odporkyňu a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne uplatnil náhradu trov konania.

Odporkyňa ani vedľajší účastník na strane odporkyne sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p a zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné vo výroku vo veci samej potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu. O použití doposiaľ neaplikovaných ustanovení právneho predpisu upovedomil účastníkov a umožnil im vyjadriť sa k nemu podľa § 213 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a k odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné:

V prvom rade je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa na otázku premlčania uplatneného práva navrhovateľa správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní. Je nepochybné, že v danej veci, kedy sa navrhovateľ domáha zaplatenia dlhu žalovaného z úverového vzťahu vzniknutého zmluvou o úvere, sa jedná o tzv. absolútny obchod v zmysle § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Na druhej strane je však záväzkový vzťah medzi účastníkmi vzťahom spotrebiteľským, keď bol založený spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako dodávateľa pri jeho podnikateľskej činnosti a odporkyňou ako fyzickou osobou, ktorá nekonala v rámci podnikania, povolania, či svojho zamestnania. Nemožno totiž v danom prípade (i keď zmluva bola uzatvorená dňa 09.05.2005) opomenúť ustanovenia § 23a v spojení s § 2 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy /09.05.2005/, v zmysle ktorých ustanovení bol odporca spotrebiteľom - fyzickou osobou, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti; právny predchodca navrhovateľa bol predávajúcim - podnikateľom, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby a zmluva o splátkovom úvere, ktorú uzatvorili bola tzv. typovou /spotrebiteľskou/ zmluvou, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, pričom je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z uvedeného dôvodu v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s poukazom na prevzatie záväzkov Slovenskej republiky vyplývajúcich z komunitárneho práva v oblasti ochrany spotrebiteľa, bolo aj v oblasti obchodného práva /keďže úverový záväzkový vzťah je tzv. absolútnym obchodom/ potrebné aplikovať ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú obchodnoprávne vzťahy len podmnožinou občianskoprávných vzťahov, a preto ak v čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi neexistovala špeciálna úprava ochrany spotrebiteľa v Obchodnom zákonníku, bolo v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka potrebné na právny vzťah účastníkov subsidiárne aplikovať aj ustanovenia o ochrane spotrebiteľa obsiahnuté v Občianskom zákonníku. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, ak na vzťah účastníkov aplikoval príslušné právne normy chrániace spotrebiteľa.

Ďalej odvolací súd uvádza, že práve na uvedený charakter záväzkového vzťahu medzi účastníkmi / spotrebiteľský vzťah/ treba brať prednostne zreteľ pri posudzovaní otázky premlčania práv z tohto záväzkového vzťahu a žalovaným ako spotrebiteľom treba poskytnúť zvýšenú právnu ochranu a to aj tým, že otázka premlčania sa spravuje podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre žalovaných ako spotrebiteľov priaznivejšie. Záväzkový vzťah medzi účastníkmi nie je vzťahom medzi dvomi podnikateľmi ale vzťahom medzi podnikateľom a nepodnikateľom, spotrebiteľom, pričom takéto spotrebiteľské vzťahy sú primárne upravené ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. V tomto zmysle potom platí, že podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo. S účinnosťou zákona č. 150/2004 Z.z. /1. 1. 2004/ došlo k zásadnej zmene spotrebiteľského práva. Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly oproti zneniu občianskeho zákonníka sa dostali do rozporu s novým ustanovením § 54 ods. 1 "spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie". Použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva a nie občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah vrátane premlčania predstavuje takéto zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Je preto nevyhnutné a správne na otázku premlčania práv zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Teda súd prvého stupňa správne v prejednávanej veci rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania, ktorá je jednou z hlavných zásad občianskeho súdneho konania, podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa prioritne z úradnej povinnosti prihliadal na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania.

Pokiaľ ide o právne posúdenie účinkov Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 02.12.2009 na plynutie premlčacej doby, ktoré navrhovateľ v odvolaní namietal, odvolací súd uvádza, že i keď sa nestotožňuje so závermi o jej neplatnosti z dôvodov na ktoré poukázal súd prvého

stupňa, napriek tomu podľa odvolacieho súdu týmto nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dával podpisovať odporkyni uvedenú listinu ako i na skutočnosť, že navrhovateľ mal vopred pripravené znenie vyhlásenie o uznaní záväzku, dospel odvolací k záveru, že takéto konanie je konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z o ochrane spotrebiteľa účinnom v čase podpísania Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby i keď odporkyňa zrejme nemala vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Podľa názoru odvolacieho súdu je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporkyne ako spotrebiteľa. Takéto konanie odvolací súd považuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona, pričom takéto konanie považoval aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Vzhľadom na vyššie uvedené uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné. V konečnom dôsledku teda súd prvého stupňa rozhodol správne, keď dospel k záveru, že nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov.

Pokiaľ niektoré odvolacie súdy rozhodujú iným spôsobom, takýmto rozhodovaním iných odvolacích súdov Krajský súd v Trenčíne v preskúmvanej veci viazaný nie je.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, keď odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a v konečnom dôsledku napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnej odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnili a z obsahu spisu im trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.